

rette nogen som helst derom, heller ikke de Organisationer indenfor Funktionærklasserne, som de hidtil har arbejdet sammen med, har Flertal indenfor Tjenestemændenes Kreds. Det ærede Medlem talte om, at Forliget havde vakt Jubel og Begejstring indenfor Embedsklasserne, hvilket fremgik af deres faglige Presse. Det giver jeg for mit Vedkommende ikke saa meget for, for det er jo de samme, som har indgaaet Forliget, de samme, som har forhandlet med den højtærede Regering angaaende Nedskæringen, der roser sig selv og deres eget Arbejde. At Forliget har fundet Tilslutning indenfor den faglige Presse, er altsaa ikke saa underligt, naar det er de samme Personer, der har indgaaet Forliget, der skriver om det — det er jo sjældent, at man laster sit eget Arbejde og sit eget Værk.

Med Hensyn til de ugifte er der, som jeg sagde, endnu god Lejlighed til at foretage Ændringer. Vi Socialdemokrater forandrer selvfølgelig ikke vor Stilling. Vi mener, at denne Nedskæring er en Uretfærdighed, og at Tjenestemændene har Krav paa Overenskomstens Gyldighed indtil 1. April 1928. Ved tredie Behandling vil vi selvfølgelig stemme imod dette Lovforslag, som vi betragter som en skrigende Uretfærdighed mod Landets Tjenestemænd. Vi har selvfølgelig intet imod at medvirke til, at der paa forskellige Omraader sker virkelig tiltrængte Forbedringer. Jeg vil for mit Vedkommende hævde, at de ugifte er blevet ublidt behandlet, for ikke at sige mishandlet; at sætte Dyrtids- og Konjunkturtillæget for dem over 35 Aar til Halvdelen og for dem derunder til en Trediedel af det, de gifte faar, er en blodig Uretfærdighed. Man taler om, at de unge ugifte kan sagtens taale en saadan Nedskæring, men der er jo mange af disse unge Mennesker, der maaske har tænkt paa en Gang at gifte sig og skal samle noget sammen til at sætte Bo for, og det vil være dem fuldstændig umuligt med de Nedskæringer, der nu foreslaas i deres Lønninger. De maa, naar de en Gang stifter Hjem, begynde med Gæld, og for de Tjenestemænd, der maa begynde deres Giftermaal og deres Livsbane med Gæld, bliver det en sørgelig Tilværelse, og de faar aldrig nogen Sinde Mulighed for at komme ud af den. For de ældre, hvoraf mange jo har deres eget Hjem, vil det ogsaa blive en følelig og en uberettiget Nedskæring. Det forekommer mig, at det er Arbejdet, der skal betales af Staten med en Løn, der

staar i passende Forhold til det Arbejde, der præsteres.

Saa ønsker jeg endnu en Gang at sige lidt om denne Overenskomst. Nu glæder man sig fra Regeringens Side saa meget over, at en saadan Overenskomst er indgaaet, og at den er indgaaet med omtrent Halvdelen af samtlige Landets Tjenestemænd, og saa siger man: Denne Overenskomst skal være Lov, den anden Halvdel af Tjenestemændene har uden at kny at rette sig derefter. Nu vil jeg stille det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, hvad han vilde mene om en socialdemokratisk Regering, der bag om Embedsklasserne her i Landet — jeg anser det nu for udelukket, at noget saadant kunde præsteres af en socialdemokratisk Regering, men lad os nu sige, at det skete — forhandlede med Funktionærklasserne og med dem sluttede et Forlig og saa sagde: Nu har vi sluttet et Forlig, og dette Forlig er lovligt indgaaet; nu forelægger vi Rigsdagen det, og saa bliver det et Diktat for Embedsklasserne. Jeg vilde nok høre, hvad den højtærede Finansminister vilde mene om en saadan Fremgangsmaade. Jeg er ganske sikker paa, hvorledes det vilde lyde, saa vilde man tale om Socialdemokratiet som et udpræget Klasseparti, et Klasseparti, der kun varetog sine egne Vælgerinteresser, sluttede Overenskomst med „Sølvsnorene“, udenom „Guldsnorene“, hyppede Partiets egne, privategoistiske og klasseegoistiske Kartoffler; man vilde hævde, at man handlede stik imod, hvad der var ret og rimeligt, og at det var en Haan mod dem, der ikke var med til Forhandlingen. Jeg er sikker paa, at saaledes vilde det lyde, i hvert Tilfælde rundt omkring i Venstres Presse. Der bliver talt om ensidig Klassepolitik, men jeg kunde lide at høre, hvad den højtærede Minister vilde mene om en saadan Fremgangsmaade for en socialdemokratisk Regerings Vedkommende. Her vilde Tilfældet i hvert Fald blive det, at et Tillæg, som de underordnede Funktionærer fik, vilde selvfølgelig ogsaa de højere faa; men selv om de fik det, vilde de reagere mod den Maade, hvorpaa Forliget var blevet til, de vilde kritisere det i allerhøjeste Grad og ogsaa med Rette.

Det, jeg synes er det beklagelige, er, at man fra Embedsmændenes Side fuldstændig har frasagt sig Samarbejdet med Funktionærerne. Jeg er ganske overbevist om, at det ogsaa i Fremtiden vil hævne sig paa Embedsklasserne her i Landet, at de brød det loyale Samarbejde, der har eksisteret